

slovo

3/2021
Marec

MESAČNÍK CIRKEVNÉHO ZBORU ECAV RANKOVCE

Pôstne obdobie

DOBROTIVOSŤ

■ Mária Hrehorová

Vaša dobrotivosť nech je známa všetkým ľuďom.

Fil 4,5.

Dobrotivosť je pravdepodobne jednou z etických hodnôt, ktoré si na iných vážime najviac. Chceli by sme sa s ňou stretávať na každom kroku. Tak ako v prípade všetkých ľudských cností, aj dobrotivosť sa prejavuje a vymedzuje v konkrétnom konaní človeka. Všetci dokážeme rozpoznať dobrotivú osobu. Jednoducho byť k tomu druhému dobrý, neznamená, že sa ako terč budeme vystavovať ľuďom, ktorí nás zraňujú. Znamená to reagovať láskavo a dobrotivo aj voči takýmto ľuďom. Prijemne sa pozdraviť, popriať dobrú chuť, pekný deň, pomôcť, niečo podať... Božie Slovo hovorí: ...lebo On je dobrotivý aj k nevďačným a zlým (Lk 6,35).

Dobrotivosť je ako vnútorný motor, ktorý hľadá dobro v iných a v našom okolí, pričom ovplyvňuje nás samých. Táto neutíchajúca túžba konať dobro, zaujímať sa o potreby iných, sa odráža v našom myslení, emóciách a konaní.

Dobrotivosť možno stotožniť s láskou. Božia dobrota a láska má byť nám všetkým ustavičnou pohnútkou k tomu, aby sme Bohu splácali vrátnu a účinnú lásku: „My milujeme, pretože On prvý miloval nás.“ (1 Jn 4, 19) Keď Pavol hovorí o tom, ako sa láska správa, prvé, čo mu príde na myseľ, je: „Láska je trpezlivá.“ (1 Kor

13,4) Hneď po trpezlivosti napísal, že láska je „dobrotivá“, aby ukázal, že láska a dobrotivosť patria k sebe. Bez dobrotivosti by v podstate nijaký čin nebol vykonaný v láske.

Dobrotivosť alebo láskavosť je vlastnosť, ktorá sa prejavuje rôznym spôsobom. Preto sa každý deň snažme aspoň jedným spôsobom prejavovať dobrotivú lásku. Buď slovom: ďakovať, povzbudzovať, pochváliť, zaujímať sa, vypočuť toho druhého, ale! nekritizovať, nebuť ironický, neposudzovať; alebo skutkom: urobiť večeru, raňajky, program na relax – pekný film, prechádzka, spoločenská hra, pomoc v domácnosti, príprava do školy, do práce... Tí, ktorí chodia podľa Ducha, nesú so sebou všeobecnú náklonnosť byť užitočnými, štedrými a nápomocnými. Takíto ľudia nerobia dobré veci, len keď sa naskytne príležitosť. Svoje dobré zámery podporujú predstavivosťou, aby slúžili zatiaľ nevymyslenými dobrými skutkami, ktoré by potešili Pána (Efezským 5:8-10).

Dobrotivosť nie je nadradenosť. Ba priam naopak, dobrotivosť je úzko spätá s trpezlivosťou (často ju skúša). Nie je nič krajšie ako mať milé srdce – srdce plné milosti, dobroty, lásky, trpezlivosti. Vo všeobecnosti možno povedať, že dobrý človek je trpezlivý, nenáhli sa, ale poskytuje iným slobodu a právo na omyl, ktoré všetci v živote potrebujeme. Táto dobrotivosť s hlboko zapustenými koreňmi sa spája s ľahkým úsmevom, vľúdnosťou a nežnosťou.

Občas by sme mohli namietajú, že slepá dobrotivosť dokáže uškodiť, najmä keď sa snažíme pomôcť bez toho, aby sme si uvedomili dôsledky alebo mali na pamäti situáciu či slobodu iného človeka. Koľko zlého sa udialo pod zámkou: „Robím to pre tvoje dobro, lebo ťa mám rád!“ Preto musí byť dobrotivosť doplnená rozvážnosťou a tieto dve vlastnosti spoločne vedú k múdrosti. V tomto procese dobrotivosť nestráca svoje kvality, ale nadobúda ďalšie, pričom do popredia sa dostáva jej prirodzená vrúcnosť.

Dobrotivosť, ktorá sa ukrýva v každom z nás, môžeme kultivovať alebo ju nechať zhynúť pod ťarchou egoizmu. Môžeme v sebe živiť to, čo nás robí ľudskými bytosťami alebo zvieratami. Myslím si, že čím horlivejšie sa snažíme pestovať v sebe semienka dobrotivosti, tým viac pokoja a šťastia nám budú prinášať kvety, ktoré v našom živote rozkvitnú v dôsledku nášho konania a postojev.

SVEDECTVO MOJEJ MISIE (1. ČASŤ)

■ Kristen Wollam

Môj domov je v Portlande, v štáte Oregon na západnom pobreží Spojených štátov. Moje cirkevné pozadie je mixom baptistov a letničiarov. Moji rodičia boli pevní kresťania a môj ocko bol veľmi zapálený za misiu. Dôsledkom niekoľkých dôvodov sa nepodarilo mojim rodičom odísť na misiu, ale ocko sa zo všetkého v cirk-

vi najviac zapálil práve za podporu rôznych misií. Bolo zjavne jeho snom, aby sa jedno z jeho detí stalo misiónárom. Cítila som silné povolanie do misie, ale verím tomu, že to bolo Božou odpoveďou na ockove modlitby! Zomrel, keď som mala 26 rokov, takže už nevidel ich naplnenie.

Počas osemdesiatych rokov som sa intenzívne zaujíkala o krajiny komunistického bloku v strednej a východnej Európe a tiež o Sovietsky zväz. Podporovala som skupiny, ktoré pašovali Biblie do týchto krajín a modlila som sa za jednotlivcov vo väzení pre ich vieru (podľa určitých zoznamov). Jednu zimu som sa vzdala vykurovania v mojom byte, aby som mala dosť peňazí na podporu misií vo východnej Európe a v Rusku.

Ako svoje pole misijnej práce som si vybrala Rakúsko špeciálne preto, lebo je to krajina susediaca s komunistickými krajinami, kde som dúfala, že budem môcť niečo vykonať. Ale kým sa mi podarilo dostať do Rakúska v roku 1991, komunizmus už padol. Takže som vo Viedni začala vyučovať na školách a pracovala som pre niekoľko cirkevných zborov.

Keď prišiel rok 2004, cítila som, že je niečo viac, čo so mnou zamýšľa Boh. V októbri 2004 som išla na výlet s jedným mojim kamarátom do Banskej Štiavnice len tak zo zvedavosti, na návštevu zaujímavého miesta. Kým som však bola v meste, Boh prehovoril do môjho srdca, obdobne ako povolal apoštola Pavla do Macedónie (Skutky 16), a ja som pocítila, že mi On prikazuje vrátiť sa sem. Takže

v lete 2005 som žila v Banskej Štiavnici a učila kurz angličtiny, a tiež som zorganizovala denný tabor angličtiny pre deti. V priebehu dvoch rokov som žila na striedačku vo Viedni aj v Banskej Štiavnici, s dochádzaním počas víkendov a prázdnin. Spustila som niekoľko misijných aktivít v Banskej Štiavnici medzi deťmi I tínedžermi.

V roku 2008 som však urobila dôležité rozhodnutie zamerať sa vyslovene na rómske detia vedela som, že sa budem musieť presťahovať na východ, kde Rómovia žijú. Do košickej oblasti som prišla v roku 2009 a do roka som sa spojila s Fraňou Ondrašikovou a manželmi Beňovcami prostredníctvom Jany Ruščákovej z Keceroviec. Spustila som kurz šitia a výroby predmetov s rómskymi ženami na fare v Rankovciach, pričom vyrobené predmety sa predávali v Rakúsku a v USA.

OTÁZKA: KREŠŤANSKÝ PÔST – ČO Hovorí BIBLIA?

■ Monika Beňová

Odpoveď: Písmo kresťanom neprikazuje, aby sa postili. Boh to od kresťanov nevyžaduje ani nežiada. Na druhej strane Biblia hovorí o pôste ako o niečom, čo je dobré, užitočné a prospešné. Kniha Skutkov zaznamenáva veriatic, ako sa postili pred tým, než urobili dôležité rozhodnutia (Skutky 13:4, 14:23). Pôst a modlitba sú často spolu spojené (Lukáš 2:37; 5:33). Príliš často sa pôst sústreďuje na obmedzenie jedla. Naopak, zmysel

pôstu by mal byť ten, že odvrátíme oči od vecí tohto sveta a úplne ich zameriame na Boha. Pôst je spôsob, ako ukázať Bohu, a nám samým, že nám naozaj záleží na našom vzťahu s Ním. Pôst nám pomáha získať nový pohľad a obnoví našu závislosť na Bohu.

Aj keď postenie sa v Písme je skoro vždy pôst od jedla, sú aj iné spôsoby, ako sa dá postiť. Čokoľvek, čoho sa dočasne vzdáme preto, aby sme zamerali našu pozornosť na Boha, sa dá pokladať za pôst (1 Korinským 7:1-5). Pôst by mal byť časovo obmedzený, hlavne keď ide o pôst od jedla. Dlhšie časové obdobie bez jedla môže byť pre telo škodlivé. Pôst nemá slúžiť ako spôsob trestu pre telo, ale ako spôsob presmerovania našej pozornosti na Boha. Takisto by pôst nemal byť vnímaný ako akýsi druh diéty. Zmysel biblického pôstu nie je schudnúť, ale skôr získať hlbšie spojenie s Bohom. Každý sa môže postiť, ale niektorí sa možno nemôžu postiť od jedla (napríklad diabetici). No každý sa môže dočasne vzdať niečoho, aby sa tak mohol viac priblížiť k Bohu.

Keď odvraciam oči z vecí tohto sveta, tak sa potom môžeme úspešnejšie zamerať na Krista. Pôst nie je spôsob, akým donútime Boha urobiť to, čo chceme. Pôst mení nás, nie Boha. Zároveň pôst nemá byť spôsobom ako sa tváriť, že sme duchovnejší než iní. Pôst má byť robený v duchu pokory a v radostnom postoji. Matúš 6:16-18 nám vraví: „Keď sa postíte, nebuďte zamračení ako pokrytci, ktorí si nasadzujú smutný výzor na tvár, aby ľudia vi-

deli, že sa postia. Veru hovorím vám: Majú svoju odmenu! Ale keď sa ty postíš, pomaž si hlavu a umy si tvár, aby nie ľudia videli, že sa postíš, ale tvoj Otec, ktorý je v skrytosti; a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí tebe.“

Zdroj: <https://www.gotquestions.org>

ZVYKY POČAS VEĽKÉHO PÔSTU

■ Katarína Hašková

Čo ste mali dnes na obed? Bolo tam nejaké mäso, alebo niečo robené na bravčovej masti? Tak to ste porušili jedno z pravidiel pôstu, ktorý sa trvá 40 dní pred Veľkou nocou a začína sa na tzv. Popolcovú alebo Škaredú stredu. O nejedení mäsa vieme asi všetci, ale okrem toho sa pôst spájal z mnohými inými zaujímavými zvykmi. Pripomeňme si aspoň niektoré z nich.

Na spomenutú Popolcovú stredu sa začínalo obdobie pôstu. Prečo sa však nazýva Popolcovou? Dodnes kreslia katolícki kňazi veriaticim krížiky z popola na čelo. Popol to však nie je hocijaký. V minulosti ľudia bahniatka (nazývané aj mačičky) posvätené na Kvetnú nedeľu, nuž a práve z tohto popola sa na ďalší rok robili tieto krížiky. V tento deň nikto nesmel jesť nijaké mäso, ba jedlo sa iba raz za celý deň – zvyčajne nejaká pôstna polievka a šúlance (čo malo predstavovať tučné klasy, teda dobrú úrodu) alebo šošovica (pre bohatstvo). Všetka masť a mäsové výrobky, ktoré boli v dome, sa museli odložiť, ba niekde až ukryť.

Buď ešte v stredu, alebo následne na ďalší deň sa všetky hrnce umyli od masti, aby celý pôst sa žiadna masť v dome nenašla.

V Popolcovú stredu bývali i iné tradície. Na strednom Slovensku bolo napríklad zvykom, že dedinu obchádzala skupina mládencov, ktorí chodili od domácnosti do domácnosti a kde našli v komore mäso či klobásy alebo vajíčka, všetko pobrali a buď neskôr pojedli, alebo predali v krčme. Inde zase chodila trojica mládencov – „kováčov“ podkúvať dievčatám čižmičky, veď sa „na fašiangovej zábave zoderali“.

V priebehu celého pôstu sa jedlo veľmi striedmo – rôzne kaše, pražené zrná, pôstne zeleninové polievky (kapustové, zo strukovín a dokonca aj z bylín, napr. šťaveľa či kapustníka). Pieklo sa aj sladké pečivo s medom zvané „kelkýš“. Čo je zvláštnosťou, za pôstne sa považovalo všetko, čo žilo vo vode – a to neboli iba ryby, bežné v pôste bolo aj pečenie rakov, pridávanie žabích stehienok do pôstnej kapustnice, ba dokonca jedenie slimákov aj s ich kaviárom (to bola vyslovene pôstna lahôdka). Počas pôstu sa konali aj zabíjačky, no nič z výrobkov sa nesmel konzumovať.

Na Smrtnú nedeľu sa ženy obliekali do čierneho. Mládež v niektorých oblastiach často práve v tento deň vynášala Morenu. Inde chodili mladé dievčatá po domoch oblečené do bieleho, tá vpredu zástupu oblečená ako mladucha, spievali rôzne piesne (kostolné i folklórne) a dostávali ako výslužku kus masla a vajíčka (ktoré si rozdelili a maľovali ako kraslice).

Spomienkový článok

Od minulého apríla sme uverejňovali články z prvého ročníka vydávania nášho zborového časopisu. Prvý ročník sa neskončil decembrovým, ale až marcovým číslom v roku 1997. Práve z tohto čísla prinášame posledný spomienkový článok, ktorý napísala stále naša, hoci už v zahraničí žijúca Blaženka Borres, rod. Bodonská.

PÔST - MOJA SKÚSENOŠŤ

**...aby nie ľudia videli, že sa postíš,
ale Tvoj Otec, ktorý je v skrytosti,
a Tvoj Otec, ktorý je v skrytosti,
odplatí tebe.**

Zdá sa mi, že dosť ľudí si v súčasnosti myslí, že pôst je niečo, čo sa praktizovalo v minulosti, a že v súčasnosti nie je nevyhnutnou súčasťou života, nie je aktuálny.

Ak človek po niečom veľmi túži, niečo veľmi chce, využíva rôzne prostriedky na to, aby to dosiahol. Ak sa kresťan ocitne v takejto situácii, keď si myslí, že modlitba nemá sama o sebe na obmäkčenie Pána Boha dostatočnú silu, využíva na dosiahnutie svojho pôstu.

Často je pôst neprávom považovaný za synonymum hladovky. V skutočnosti sú pôst a hladovka úplne odlišné veci. Pri pôste človek nahrádza telesný pokrm pokrmom duchovným. Teda v čase, keď bežne prijíma jedlo, číta si Božie slovo, študuje ho, alebo sa modlí. Nevyhnutnou súčasťou pôstu je pokora pred

Pánom Bohom, ktorá by mala byť tiež bežnou záležitosťou kresťanov. Ak sa človek modlí a svoju modlitbu umocňuje pôstom, očakáva, že Pán Boh splní to, o čo Ho žiada. Ja som sa postila viackrát. Niekedy iba deň pre nejakú vec, inokedy som si v určitom období vymedzila dni pôstu. Určitý čas som sa postila za niekoľko ľudí, očakávala som, že Pán Boh zasiahne a niečo urobí. Ale nestalo sa to, čo som očakávala, alebo nie v takej miere a takým spôsobom. Hlavnou príčinou bude asi to, že som si chcela presadiť len svoje bez ohľadu na Božiu vôľu. A Pán Boh sa ani pôstom nedá prinútiť, ale snáď nakloniť, obmäkčiť.

Chcem sa však s vami podeliť o skúsenosť, kedy som sa postila a Pán Boh mi skutočne pomohol. Keď sme boli minulého roku (v r. 1996 – pozn. red.) na jarnom mládežníckom výlete v Necpaloch, na lyžovačke som si zlomila nohu. Možno si poviete, že to nie je nič nezvyčajné, že sa to stáva, že to nič neznamená. Vtedy sa však moje myšlienky uberali úplne opačným smerom. Smerom domov k rodičom, ktorým som povedala, že sa lyžovať nebudem. Čo povedia, keď ma uvidia s nohou v sádre? Ostávali ešte tri dni do konca výletu a jeden z nich som využila na pôst. Postila som sa, aby sa naši veľmi nehneváli, nekričali. Keď som vošla do dverí a naši uvideli moju nohu, reagovali pomerne pokojne. Asi tak, ako keby reagoval iný rodič v takejto situácii. Verím, že sa to všetko skončilo tak aj preto, že som sa za to postila a modlila. Myslím si, že pôst vedie človeka

k väčšiemu odovzdaniu sa Pánu Bohu a k úplnému spoľahnutiu sa na Neho. Škoda, že si to uvedomujeme až v takýchto situáciách a v bežný deň na to rýchlo a ľahko zabúdame. Ďalším kladom tohto pôstu na výlete bolo, to, že keď istý človek videl, aký účinok mal tento pôst, tak to aj jeho povzbudilo. A to nielen k pôstu, ale aj k väčšej dôvere v Pána Boha.

A ako hovorí úvodný veršík, postíme sa tak, aby to videl predovšetkým Pán Boh a nie ľudia.

ODSÚDENÍ PREŽIŤ - WENDY HOLDEN

■ Monika Beňová

Príbeh troch výnimočných žien, židoviek, ktoré nielenže prežili útrapy koncentračného tábora v poľskom Osvienčime, hrozné podmienky v pracovnom tábore v nemeckom Freiburgu, či cestu vlakom smrti do rakúskeho Mauthausenu, ale pri tom všetko si zachovali svoju dôstojnosť, hrdosť, odvahu nepoddať sa zúfalstvu a nenávisti a napokon krátko po sebe priviedli na svet svoje deti – v apríli roku 1945.

Slovenka Priska je nenápadnou ženou, ktorá väčšinu života prežila v Bratislave ako súčasť zámožnej židovskej vrstvy. Poľka Ráchel bola taktiež súčasťou bohatej intelektuálnej židovskej rodiny, ktorá v Poľsku vlastnila fabriku. Krásna česká mladá žena Anna bola v štyridsiatych rokoch ponorená v lákavom študentskom živote v Prahe. Všetky tri mladé ženy otehotneli so svojimi manželmi, ktorí holokaust neprežili.

Prešli selekciou obávaného Anjela smrti – doktora Jozefa Mengeleho. V koncentračných táboroch svoj stav tajili, a to aj pred príbuznými. Umožnilo im to jednak voľné erárne oblečenie, jednak to, že vzhľadom na podvýživu vážili aj v poslednom štádiu tehotenstva približne 35 kilogramov. Prešli Osvienčim a ku koncu vojny sa všetky tri stretli v pracovnom tábore Freiberg. Na ceste vlakom do Mauthausenu im pomohli obyvatelia Hornej Brezy, ktoré vyčerpaným a premrznutým väzňom priniesli vodu a jedlo. Deti sa narodili pri transporte len niekoľko dní po sebe. Priske sa narodilo dievčatko Hanka dva dni pred odchodom vo Freiburgu vlakom smrti, Ráchel porodila chlapca Martina priamo vo vlaku smrti a Anna porodila na voze v bráne Mauthausenu dcérku Evu.

Či stojí tento príbeh za prečítanie? Určite áno. Aj keď pravdivo ukazuje, čo všetko dokáže ľudská zloba, pocit nadradenosti, nezmyselná nenávisť. Je tiež napísaný s dôrazom na ľudskosť, ochotu pomôcť, odvahu nevzdať sa. Je plný nádeje.

HLAVNE NEPREJAVIŤ SVOJU SLABOSŤ

■ Z knihy: Myšlienky do vrecka (Andrea Korečková)

Naučili sme sa reagovať podľa príslovia „Oko za oko, zub za zub“. Keď stretne človeka, ktorý je nám nepríjemný, aj my sme nepríjemní. Ak je vulgárny, aj my sme vulgárni. Ak nás ohovára, aj my ohovárame.

Presne podľa príslovia „Oko za oko...“ Zásada znie: Nech žiadna nitka na tom druhom nezostane suchá! Inak by nás považovali za slabocha.

Paradoxne mnohé biblické texty nás učia o pravom opaku. Kedysi dávno bola zaznamenaná táto skúsenosť: „Láskavá odpoveď utíši zúrivosť, no urážlivé slovo rozdúcha hnev.“ (Príslovie 15,1) Je pravdepodobné, že odráža udalosť zo života človeka, ktorý na sebe zažil láskavosť aj zlosť a mohol porovnávať, čo je lepšie.

Vlastne každý z nás vie, čo spôsobuje zúrivosť a hnev. Povzbudenie a láskavé slovo to isto nebude. A potom chvíľu trvá, kým sa upokojíme. Isté je, že prejavíť lásku za zlobu nie je jednoduché. Ono to nikdy jednoduché nebolo. Nemohli by sme sa potom chváliť toľkým zabíjaním. Zvláštne na tom celom je, že aj Pán Ježiš nás povzbudzuje slovami: „Ako chcete, aby ľudia činili vám, tak aj vy činite im.“ (Lk 6,31)

Práve On, ktorý konal dobro a zomrel preto na dreve kríža.

Keby dnes medzi nami konal svoju prácu, myslíte, že by sa poučil z vlastných chýb? Že by bol menej láskavý a rýchlejší k násilným skutkom? Dejiny plné ľudskej krvi ukazujú aj iný aspekt, a to je nepochopiteľné dobro, ktoré sa tam objavuje. Uprostred besnenia smrti dobro. Odkiaľ sa berie? Prečo práve v takýchto situáciách neplatí ono absolútne „Oko za oko...“?

Lebo to dobro sa prelamuje do zla a Duch Kristov koná aj dnes. Zostáva verný svojej podstate. Pomôžme mu

meniť svet na jeho obraz. Kvôli nemu a kvôli nám samotným.

Optika viery:

*Byť tvárou v tvár zlu nenásilný,
neopätovať ho, zastaviť ho na sebe
- to je Ježišova cesta.
Nie je ľahká, ale má budúcnosť.*

ZAČIATOK ROKA

■ Ľuboslav Beňo

Kostoly zatvorené, ako aj akákoľvek iná možnosť otvoreného stretávania sa. Tak sme vstúpili do nového roka 2021 plní očakávaní, čo nám prinesie, čo nám ukáže. Vystali nám novoročné bohoslužby, veršiky, ktoré vyberáme pre cirkevný zbor, pre filie, pre každého osobne nám ostali nezobrané v kancelárii farského úradu na kôpke. I tak sa nám ale počas online stretnutia podarilo vybrať verš pre náš cirkevný zbor: „Milosť vám a pokoj od Boha, nášho Otca a od Pána Ježiša Krista!“ Rímskym 1,7 Čo iné si zvlášť v tomto čase môžeme priať?

Plány rôznych aktivít na jednotlivé termíny sme ani nerobili, pretože sa to nedá. Presbyterstvá, konventy ostávajú čakať, až sa nejakým spôsobom situácia uvoľní. I keď presbyterstvo by pri nejakej nutnej príležitosti vedelo rokovať cez internet, konvent je podľa zásad našej cirkvi zásadne verejný a nemôže sa konať, ak nie je zabezpečená možnosť prít' všetkým, kto by mal záujem. Aj preto máme pokyn z ústredia cirkvi čakať, až nastane čas a potom zbytočne

neodkladať.

Mnohí, najmä starší ostali pre pandémiu zatvorení doma, stáva sa, že pri roznášaní kázní alebo Slova dostaneme spätnú väzbu: „Ako dobre, že ste prišli, aspoň vidíme aj niekoho iného než len domácich.“ Celkom iste táto atmosféra neprospieva zdravej psychike, spôsobuje stres a vyvoláva otázky, ako to bude ďalej. Prídlhá doba prikázaných opatrení, ktoré evidentne neprinášajú okamžité zlepšenie stavu, robí ľudí unavenými a niekedy aj apatickými voči tomu všetkému. Myslím si, že my, kresťania, by sme mali byť tými, ktorí sú svetu naokolo svedectvom toho, že my máme silu zhora (Iz 40,31) a dokážeme nasledovať dobrý, vytýčený smer. Prosím, vydržme, hľadajme silu tam, kde je jej zdroj a nijako nepoľavujme v boji proti vírusu! Je to boj na dlhé trate, ale inej cesty niet. Popieranie stavu a vymýšľanie hlúpostí nevedie nikam, iba všetko zhoršuje.

Život cirkevného zboru žije naďalej predovšetkým osobnou a rodinou spiritualitou. Práve teraz sa ukazuje, kto ako žije s Pánom Bohom, či nechával všetko iba na nedeľnú hodinu dopoludnia v kostole, alebo praktizoval aj svoje osobné kresťanstvo. Na povzbudenie našej viery sa snažíme slúžiť káznami a pripravenými pobožnosťami tak, ako vieme a prostriedkami, aké máme k dispozícii. Kázne prichádzajú vytlačené do domácností, dajú sa stiahnuť aj z internetu (s bonusom: výkladom a rozborom kázňového

textu), alebo vidieť vo videonahrávke na kanáli youtube. Ďakujeme, že asi až na dve výnimky nik z tých, koho sme poprosili o pomoc pri načítaní biblických textov na pobožnosť, neodmietol. Je to úžasné, aj takto spolupracovať na príprave nedeľnej online bohoslužby. V mnohých cirkevných zboroch sa snažia nejako „zabezpečiť“ tú nedeľu, v našom senioráte asi všetky – väčšinou video-príhovorom (Budimír, Opiná, Vyšná kamenica, Košice-mesto), alebo audionahrávkou (Gelnica), či celými online bohoslužbami (Obišovce, Košice-Terasa aj my), alebo aspoň natlačenou kázňou (Mníšek).

Pribudli nám biblické hodiny v piatok večer o 19.00 hod., kde preberáme podobenstvá z Lukášovho evanjelia. Pripojiť sa môže každý, kto má doma internet, link (adresa) je dostupná na webstránke cirkevného zboru. Prosím, mladší pomôžte starším vo svojej rodine!

Počas pôstu oslovení ochotní bratia a sestry nahrávajú aj krátky príhovor k pôstu, každý týždeň jeden, aj ten možno nájsť (formou podcastu) na zborovej webstránke. Raz v mesiaci (prvý pondelok) sa sestry schádzajú na svojom virtuálnom „Stretnutí s Deborou“.

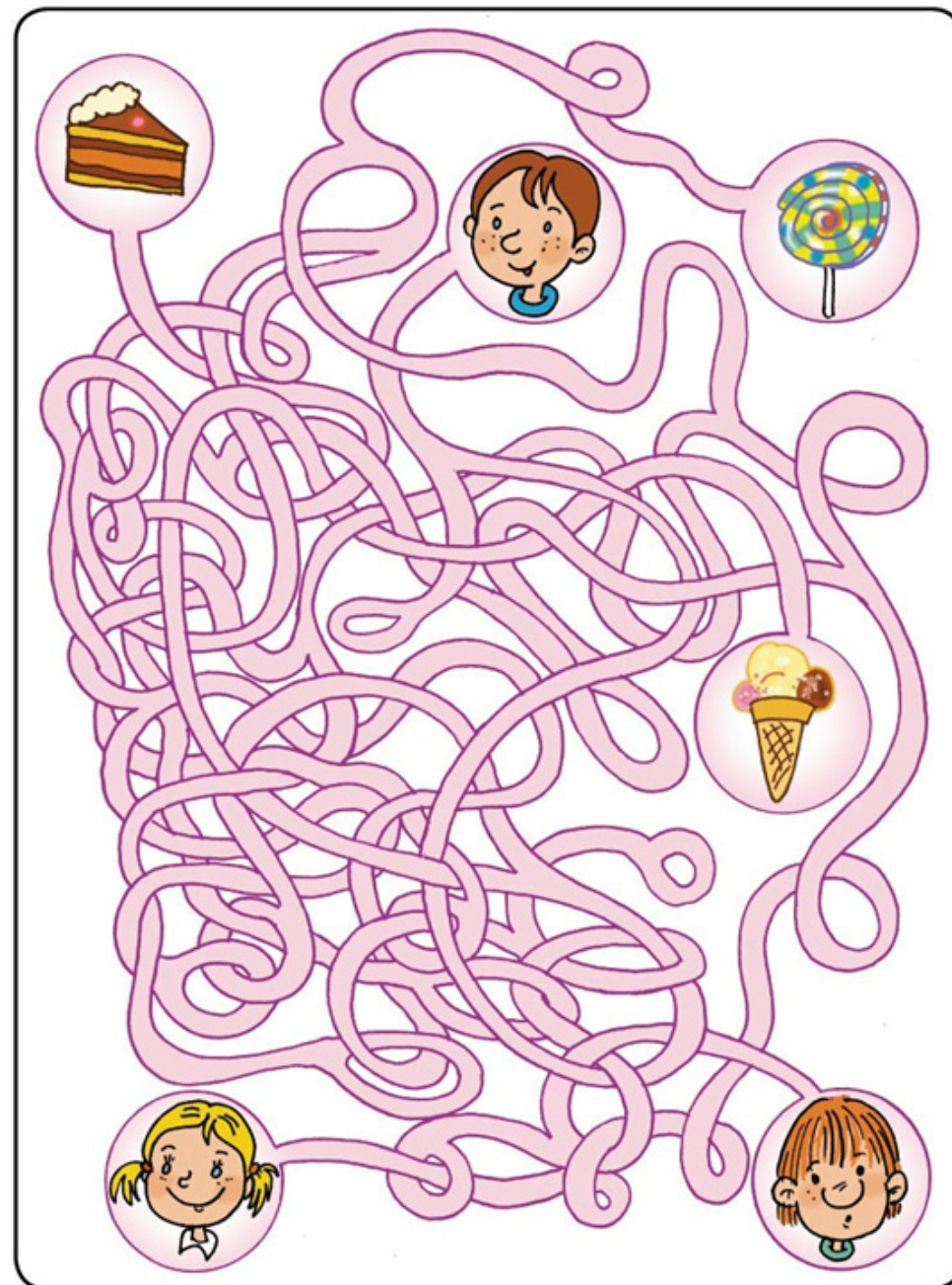
Pravidelne sa cez počítače a mobily vidia aj konfirmandi, dorast, mládež, rodinky i redakcia Slova.

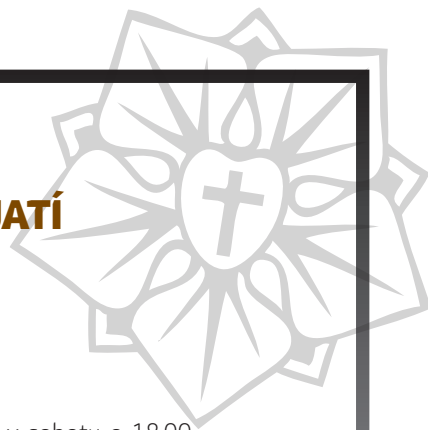
Nie, cirkev neprestala žiť, žije ďalej, vo viere nás, jednotlivcov a v našej ochote nájsť cestu, ako sa spojiť.

VOLNÝ ČAS

■ Mária Hrehorová

Lenka, Mirko a Peťko radi maškrtia. Akú dobrotu si každý z nich vybral?

CIRKEVNÝ ZBOR ECAV RANKOVCE

PROGRAM ZBOROVÝCH PODUJATÍ

MAREC 2021

Milí naši,

pokračujeme ďalej v obmedzenom spoločnom virtuálnom živote. Dbajme na to, aby „uhlík našej viery“ nehasol a nevychladol. Vydržme aj dlhodobý tlak nutných opatrení. Stojme spolu zjednotení v modlitbách a kresťanskom dobrom boji!

V cirkevnom zbore mnoho stretnutí prešlo do internetového priestoru, kontakty sa však snažíme udržiavať aj cez telefón a cez tlačeneé kázne či tento náš časopis. Sme sociálne bytosti, Pán Boh nás stvoril pre spoločenstvo; preto potrebujeme aktívne kontakty s druhými. Povzbudzujeme vás v tom, pripojte sa do online stretnutí, telefonujte, čítajte.

V našom spoločenstve prebiehajú tieto online stretnutia cez internet:

besiedky – na stránke zboru videopríbeh
konf. príprava – v nedeľu o 15.00
dorast – v nedeľu o 16.00

mládež – v sobotu o 18.00
rodinky – párnú sobotu o 19.30
bibl. hodina – piatok o 19.00
stretnutie pre ženy – 1. pon. v mes. o 19.30

nahrávky – dostupné na webstránke zboru:
v nedele pobožnosti
v pôste dostupné pôstne povzbudenia
podcast o ženách v Biblii

Pre krsty, sobáše a pohreby platí obmedzenie počtu osôb do 6 ľudí v kostole pri dodržaní ďalších mimoriadnych hygienických opatrení. Bud'te pozhennaní!

Vaši farárovci

Vydavateľ: Cirkevný zbor ECAV Rankovce **Redakčná rada:** Ľubo Beňo, Monika Beňová, Katarína Hašková, Mária Hrehorová, Daniel Goduš, Lucia Godušová, Janette Peková, Milan Vojtko **Grafika:** Ora et Labora et Lege s. r. o. **Ročník:** XXV. **Číslo:** 3 **Adresa redakcie:** Ev. farský úrad, Rankovce 21, 044 45 **Mobil:** 0918 828 307 **E-mail:** casopis.slovo@gmail.com (redakcia), ecav@rankovce.sk (farský úrad) **Web:** ecav.rankovce.sk **Obálka:** Ilustračný obrázok.